

מוראי מקומות לשיעור כללי בענין: מצוות לולב שבעה ימים

וודיון בהשלכות לסוגיית 'דיחוי' ולדין ברכת שהחיינו ועוד

נעסוק היום בעזרת ה' בנושא כללי בפרקנו והוא גדרה של מצוות לולב בשבעת הימים. חלק מן הדין קשור לסוגיית דיחוי בה עוסקים חלק מן השיעורים, אולם חלקים מרכזיים קשורים לסוגיות נוספות במסכתנו ובמקומות נוספים בש"ס ובפוסקים.

לימוד סוגייתנו

- יש ללמוד את עיקרה של סוגיית דיחוי אצלנו 'תני עולא בר חנינא' עד 'והכא בלולב צריך אגד קמיפליג'.
- יש לראות דברי רש"י בד"ה 'ולולב מסוכה לא יליף' באמצע הדיבור [הקטע המתחיל והוא דנקיט פלוגתייהו].
- וראה דברי המאירי.

הסוגיא בדף מה:

- יש לראות לקמן דף מה: 'אמר רב יהודה אמר שמואל לולב שבעה וסוכה יום אחד' עד סוף העמוד.
- ראה חידושי הריטב"א שם וחידושי המאירי וראה הערות הגרי"ש אלישיב שם.

דברי הפוסקים המקושרים לסוגייתנו

- א) ראה תשובת הגר"מ פיינשטיין בענין דיחוי [אגרות משה או"ח ח"ג סימן צו].
- ב) ראה דברי הר"ן פ"ד במסכתנו בענין ברכת שהחיינו על נטילת לולב [במהדורת עוז והדר עמוד סא' ד"ה 'ולי נראה'].
 - ביחס לדברי הר"ן הללו ראה תשובת המהרלב"ח בס"י סב'.
- ג) ראה את דברי הלבוש בס"י תרמ"ד ואליה רבה שם ודברי המגן אברהם שם ס"ק א' ופרי מגדים שם ודברי המשנה ברורה ושער הציון שם.
- ד) ראה סיכום שיטות הראשונים בענין ברכת הנשים על מצוותיהן בשו"ת שבט הלוי ח' ס' א'.
 - ועיין מה שכתב בענין בשו"ת להורות נתן חלק ו' ס' לט.

עניינים נוספים

- ראה רמב"ם ספר המצוות עשה נד' ועשה קסט' והשווה לדבריו בפרק ח' מהלכות לולב הלכה יב' ויג'.
- ועיין עוד גמ' סוכה מא: 'תניא ר"א ב"ר צדוק אומר'.

בית הבחירה (מאירי) מסכת סוכה דף לג עמוד א

כבר ביארנו במשנה בנקטם ראשו האמור בהדס שפירושו ראש העלה או העלים שבראשו שכל שנקטם ראש העלה שבראשו הבד אף במיעוטו פקע הדרו ומ"מ אם היתה בו תמרה והוא בליטה הנעשית בראש העלה לפעמים בהדס ובערבה כשר נקטם ראשו מערב יום טוב ועלתה בו תמרה ביום טוב שכך דרכו לפעמים להתחדש בו אותה תמרה על ידי שריית המים אף בתלוש כשר והוא הדין אם עלתה בו במחובר ביום טוב ותלוש בחולו של מועד לדעת המצריך הדר לכל הימים שכל שהוא דחוי מעיקרו אף על פי שהוא דחוי אצל קרבנות כמו שביארנו בשני של פסח שני ובששי של יומא ובראשון של קדושין אינו דחוי אצל מצות וחזור ונראה שהרי זה דחוי מעיקרו היה שהרי כשנכנסה שעת חיובו לא היה ראוי למצותו וכשעלתה בו תמרה חזר ונראה וכן בעניניו מרובין מעליו שהשחירו מערב יום טוב ונכנס יום טוב בשחרותם ועבר וליקטם ביום טוב או נשרו מאליהם אבל כל שנראה מעיקרו ונדחה וחזר ונראה כגון שנקטם ראשו ביום טוב ר"ל כשהתחיל זמן חיובו ועלתה בו תמרה הרי זו נשאלה בגמרא ולא נתברר ומתוך כך מחמירין בה כל שלא בשעת הדחק

שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ג סימן צו

בדבר ערבה שנקטם ראשה ביום טוב ועלה בה תמרה כשהיא מחוברת לקרקע אם יש לה דין נראה ונדחה אף שהיא במחובר שלא היה שייך לקיים בה המצוה עדיין, או שכיון שבשעת חבורה לקרקע לא שייך לקיים בה המצוה הוא כנעשה מעיו"ט שלא נחשב דחוי. הנה מהא דאיתא בע"ז דף מ"ז דר' דימי אמר באשרה שבטלה קמבעיא ליה יש דיחוי אצל מצוות, ואשרה הא היא אילן מחובר שעבדה העכו"ם ובטלה ומפורש שהוא דיחוי אלמא דגם במחובר הוא דחוי. ואף שלא הוזכר שם מתי בטלה צריך לומר דאיירי שבטלה ביום טוב, דאם בטלה קודם יום טוב הא קודם שקדש היום לא נחשב זה דיחוי כדאיתא ברש"י סוכה דף ל"ג, ומפורש כן בר"ן ע"ז שם שבטלה ביום טוב, ובריטב"א מפורש יותר שכתב שם ומיירי כשבטלה אחר שנכנס החג שחל עליו שם מצוה דאי בטלה קודם החג לא חשיב דיחוי. ולכן כשאירע בערבה שנקטם ראשה ביום טוב ועלה תמרה במחובר הוא בדין נראה ונדחה שיש להחמיר בלאור הלכה.

אבל דעתי נוטה לומר דכל יום הוא מצוה בפני עצמה ולא שייך מצוות יום אחד לחברו וממילא אין לאסור אלא ליום ההוא שהיה נראה בו ונדחה אבל לימים האחרים אין לאסור דלענין ימים האחרים הוא כנתקנו קודם יום טוב שאין לקרא דחוי. ואף במקדש מסתבר שכל יום הוא מצוה בפ"ע וכדאיתא בסוכה דף מ"ה בטעם ר"י אמר שמואל דבלולב מברך שבעה משום דכיון דמסקי לילות מימים כל יומא מצוה באנפי נפשיה הוא ולזה כו"ע מודו, ורק לענין ברכה פליגי דגם בסוכה שבעה משום ההפסק בין כניסה לכניסה, ובלולב לרבב"ח א"ר יוחנן אין מברכין בשאר יומי משום שהוא דרבנן ובמקדש היו מברכין כל ז' גם לדידה.

שו"ת מהרלב"ח סימן ס

ישוב וביאר ל' הרב רבי' ניסים ז"ל שהקשה המקשה עליו מה שכתב הא דאין מברכי' שהחיינו על ספירת העומר / העומר / משום שאם לא ספר בלילה לא יספר ביום וכו'. כפי השכל האי דינא לא שייכי בהכי מידי:

נשאלתי לבאר לי שכתב הר"ן ז"ל בפירו' ההלכות בסוף סוכה כשבא לתת טעם למה מברכי' על קצת מצות שהחיינו ולא על קצתם כתב וזה לשונו וצ"ע למה אין מברכין זמן על ספירת העומר וראיתי מי שכתב שאם לא ספר בלילה לא יספור ביום כדתי' וכו' ומשום הכי לא אמרינן ביה זמן ע"כ. והנה הקושיא בכאן מבוארת דאין הוי טעמא האי דינא דאם לא ספר בלילה לא יספור ביום שלא יברך שהחיינו דכפי השכל האי דינא לא שייכי בהכי מידי ואי שייכא אדרבה אית לן למילף מיניה דלאו דוקא למברך שהחיי' בלילה הראש' אלא אף בכל לילה ולילה מברך. ועק"ל דלפום האי טעמא במקדש שהיה לולב ניטל כל ז' לא יברך שהחיינו דלילה לאו זמן לולב הוא ואם לא נטל ביום לא יטול בלילה והדין הזה לא הוזכר בשום מקום. וליישב הלשון כפי הנראה לעניות דעתי אקדים הקדמה אמיתית והוא שחלוק יש בין מצות ספי' העומר בכל לילה למצות אחרות שהאדם מחוייב בהן בימים סמוכים כל יום ויום במשל מצות נטילת הלולב בו' ימי החג במקדש דהתם ביום הא' עשה מצוה שלימה אלא שחזור ועושה אותה בימים האחרים וכל יומא ויומא עביד מצוה שלימה. אמנם ספירת העומר אינו כן ולא כל ליל' ולילה עביד מצות שלימה דעד תשלום כל הארבעי' ותשעים / ותשעה / לילות לא נשלמ' המצוה וחלק המצוה המוטל עליו בשעתה הוא דעביד כל לילה ועל פי זה אומר שהמברך על שהגיע לזמן חיוב עשיית המצוה צריך שיהיה מצוה שיוכל לעשותה כולה באותו הזמן שהגיע לו מיד במשל מצות פדיון הבן מברך זמן שכבר הגיע לאותו הזמן ומיד עושה כל המצוה בשעתו וגם אם תהיה מצוה שמחוייב לעשותה בסך ימים סמוכים כל יום ויום פעם אחד מברך זמן בפעם הא' שכבר הגיע לזמן שעושה כל המצוה ומה שעושה אותה בשאר הימים הוא כחזור ועושה מה שכבר עשה ואף על פי שיהיה הפסק בזמן שעושה אותה הפעם האחרת לכשעושה אותה בפעם הב' כגון נטילת הלולב במשל שיש הפסק בלילות שאינן זמן עשיית המצוה מ"מ מברך שהחיי' בפעם הא' שכבר הגיע לזמן עשיית כל המצוה ומה לו ולהפסק שלאחר כן אדרבה היה נראה לומר שיהיה חייב לברך זמן בכל יום ויום כיון שיש הפסק בזמן בין הפעם הא' לב' במשל וכן בין כל פעם ופעם ומה שאינו חייב לברך הוא דכשהגיע לזמן עשית אותה המצוה הפעם האחד ויברך די על כל הימים הסמוכים כיון דבכולן אין שנוי במצוה כלל ומה שעושה ביום הראשון עושה בכל יום ויום והשתא הרי חזרה אותה המצוה כמו מצות התפילין דלא תליא בזמן משום דהוי כל יומא כדכתב הרב למעלה ומשום הכי לא מברך מ"מ חיובו לברך זמן בפעם הא' הוא מבוואר אמנם במצות העומר דלא הגיע בלילה הא' לזמן כל המצוה וגם יש הפסק בזמן רצו' שאם לא ספר בלילה לא יספור ביום לא יברך זמן דבשלמא אם לא היה הפסק בזמן ואם לא ספר בלילה יספור ביום הרי כל הזמן מדובר מהלילה הא' עד האחרות וכולהו לילי כחדא לילה אריכתא דמיין כיון דלא מפסקי יומי ומשום הכי יברך זמן שכבר הגיע לתחלת זמן כל המצוה אבל כשיש הפסק בזמן דימי מפסקי כל לילה ולילה הזמן חלק מצוה באפי נפשה הוא וכיון שהוא לא הגיע כי אם לזמן חלק המצוה לא יברך זמן ודומיא הא' למאי דאיתמר ביום טוב פ' המביא (דף ר') אמילתא אחריית התם דמפסקי לילות מימים כל חד וחד יומא מצוה באפי נפשה היא הכא דלא מפסקי לילות מימים כולהו יומי כחדא יומא אריכתא דמיין ואף על גב דהריי' ז"ל בעל התוספות הוא דאית ליה האי סברא דאם לא ספר בלילה לא יספור ביום כדכתב בשם רבינו תם ז"ל ואיהו נמי סבר דאם לא ספר בלילה אח' דסופר בשאר הלילות דלא בעי' תמימות משמ' דכל לילה ולילה הוי מצוה בפני עצמה זהו דוקא לענין ברכת המצוה דכיון דכל לילה ולילי' עושה חלק מהמצוה בפני עצמו צריך לברך אמנם לענין זמן לא מברך בלילה הראשון משו' דאכתתי לא הגיע כי אם לזמן חלק המצוה כיון שיש הפסק בזמן ואין לברך זמן על

שהגיע לזמן חלק המצוה זה נראה לי ביישוב הלשון ונר' טעם יפה ומספיק. ועוד אפשר להוסיף ולומר על פי דרך זה שאם היה מחוייב לברך זמן בלילה הא' שהגיע לזמן חיוב חלק המצוה גם בכל לילה ולילה היה מחוייב לברך זמן שבכל לילה ולילה עושה חלק מהמצוה בפני עצמה במשל שבליילה הא' מונה א' ובלילה הב' ב' ולא דמי לנטילת הלולב שכתבתי בהמצוה בעצמה שעשה ביום הא' עושה בכל יום ויום בלי שינוי וכי היכי דלא מברך זמן בכל לילה ומטעם דאינו עושה באותו הזמן כי אם חלק מהמצוה הכי נמי בלילה הא' לא יברך דאי תימא דחייב לברך בלילה הא' גם בכל לילה ולילה הוא חייב לברך לברך אלא עמו בשלום ויחזיר עבודת בית המקדש למקומו מהרה. ומציון תצא תורה אמן: נאם הצעיר יושב ירושלים. נאנת בשברון מתנים. כי יראה חרבות בית מקדשה סביב לוי בכמהר ר' יעקב ז' חביב זלה"ה.

לבוש אורח חיים סימן תרמד

מי ששכח לברך שהחיינו ביום א' יברך בימים האחרים באיזה יום שיזכור, ובלבד שיברך בשעת הנטילה, ואף על גב דנטילת יום ראשון דאורייתא ודשאר הימים הוא דרבנן וזמן דאורייתא הא אזיל ליה, מ"מ לא גרעי שאר ימים דסוכות לענין נטילת לולב משאר מצות דרבנן, כגון נר חנוכה שמברכין עליה זמן, נ"ל. ואף על גב דמן הדין היה לו לברך שהחיינו בשעת עשייתו, לא נהגו לברך אלא בשעת נטילה, וטעמא כמו שכתבתי גבי סוכה מפני שאין כל אדם עושה לולב בעצמו, אלא אחד עושה כמה לולבים לכמה בני אדם, לכך מסדרים כולם ברכת הזמן על הנטילה:

פרי מגדים אורח חיים משבצות זהב סימן תרסב

עין אליה רבה [ס"ק ה] ואליהו זוטא [ס"ק ב] בשם כנסת הגדולה [הגה"ט] דאם לא נטל [זמן] [לולב] עד שביעי, דאומר זמן בשביעי, דמברך על דרבנן גם כן זמן. ומשמע, הא נטל ביום א' ולא בירך זמן, אין מברך ביום ב' כשנטל זמן.

שער הציון סימן תרסב

(ד) כתב הפרי מגדים, משמע הא נטל הלולב ביום א' ולא ברך, שוב אינו מברך זמן כשנטלו ביום ב' [פרי מגדים במשבצות זהב]. ובאמת לאו ראייה היא, דלפי שהשולחן ערוך לא מיירי אלא בחסר יום אחד שלא נטלו דמברך זמן בשני, וקא משמע לן דהוא הדין חסר ששה ימים דמברך זמן בשביעי, וכן איתא בלבוש בהדיא בסימן תרמ"ד לענין לולב וזה לשונו, מי ששכח לברך שהחיינו ביום א' יברך בימים אחרים באיזה יום שיזכר ובלבד שיברך בשעת הנטילה, וכן כתב המגן אברהם שם זה לשונו, ואם לא ברך זמן ביום א' מברך כל זמן מתי שיזכר, משמע מזה דאפילו נטלו ולא ברך. ובאמת אינו דומה זה לשאר עניני אוכל דקיימא לן בסימן רכ"ה דאינו מברך אלא בתחלה כשראהו ולא כשהרגל בו, דהכא כיון דמפסקי לילות מימים דבלילה אין זמן נטילה, כל יומא הוא מצוה בפני עצמו, וצריך עיון:

שו"ת שבט הלוי חלק ח סימן א

מנהגינו שהשיש מברכות אמ"ע שהזמן גרמא כמבואר ברמ"א או"ח סי' י"ז ועוד כ"ד, מיוסד על שיטת ר"ת בר"ה ל"ג ע"א ועירובין צ"ו, וברא"ש קידושין סי' מ"ט וע"ע בתוס' חגיגה ט"ז סוף ע"ב, והראשונים הרבה יסדו בזה, ורבינו האו"ח ה"ל ר"ה סי' רס"ו הרבה להקשות אדעת ר"ת, וכן בספר המכריע לרבינו הר"ד סי' ע"ח, ובהגהות הגאון היעב"ץ בעירובין צ"ו כ' דהיות דגם התוס' בעצמן בעירובין שם דחו כמעט ראיות ר"ת ע"כ לא ידע מ"ט הלך ר"ת במשעול הצר לחזק מנהג זה שנשים מברכות אמצות שהם פטרות.

אמנם מצאתי במאירי ב"ה בשמעתין וכ"כ במאירי חגיגה שם בשם חכמי צרפת דלהכי מברכות אמ"ע שה"ז הואיל דרשות של מצוה הוא, וכלשון הזה נמצא ברז"ה בשמעתין שכי דחיינו מתנייתין מקמי ר' יוסי ור"ש וכל מ"ע שהז"ג אעפ"י שאינה חובה רשות דמצוה היא, וגם מברכות עליהם, והכי נפיק הוראה מחכמי המקום ומחכמי צרפת יעש"ה.

וביאור ענין זה גדר רשות סתם או רשות דמצוה מצאתי מבואר היטב בראב"ד בפי' לתו"כ ויקרא בברייתא דנשים סומכות רשות ואעתיק עיקרי דבריו הנצרכים וז"ל ואין בנות ישראל סומכות (היינו דברי ר' יהודה) מפני שהיא עבודה בקדשים דסמיכה בכל כחו בעיני כדאיתא בחגיגה וכו' ושוב בדברי ר' יוסי ור"ש אומרים נשים סומכות רשות כ' הראב"ד איכא מ"ד לדעת ר"י ור"ש אפילו סמיכה גדולה (ר"ל בכל כח) מותרת בנשים שכך נתנה בתורה לאנשים חובה ולנשים רשות והנשים דומיא לאנשים לכל מצות עשה שהז"ג אעפ"י שיש בו איסור תורה כגון ציצית של תכלת לנשים... למד אותנו רבינו הראב"ד לשיטה זו דכל התורה נתנה חובה לאנשים ורשות לנשים (ר"ל גם הזמן גרמא) והמצוה נתנה מעיקרא גם לנשים, וכשהם עושים המצוה הם עושים באותה דרגה כאנשים ומקבלות שכר כאנשים, והותר להם כל איסור תורה שבמצוה כגון כלאים בציצית ועבודה בקדשים בסמיכה, וההבדל ביניהם רק דבאנשים הם בגדר חוב וכופין עליהם, ובנשים בגדר רשות דאין אנו מחייבים אותם, אבל אם הם עושים הם שייכים במצוה כאנשים, ומקיימים מצוה מה"ת ממש.

ומצינו רשות כיו"ב לדעת החזקוני והגר"א דמצות אכילת מצה כל שבעה אעפ"י שאמרו שהיא רשות מכ"מ אם אכל באמת מקיים מצוה מה"ת וכמשי"כ ג"כ בפ"י בפסחים כ"ח, וכן מה שאמרו תפלת ערבית רשות היינו רשות דמצוה, ואם התפלל קיים מצוה גמורה כשאר תפילות חובה.

ולדרך זה מיושב משי"כ מ"א סי' תפ"ט לענין זמן גרמא דספירת העומר דבזה"ז כבר שוי' עליה חובה לנשים אשר במנ"ח מצוה ש"ו הרבה לתמוה דאך שייך בנשים גדר שויה עליה חובה כיון דלכו"ע אינו מצוה אצלם, ואינו דומה לשויה חובה בתפלת ערבית רשות, אבל להמבואר בראב"ד ורז"ה דהם באמת בגדר מצוה מה"ת, אלא דרך רשות ודאי שייך שויה עליה חובה, ועיין בזה.

ולהנתבאר א"כ מה שסמכו הדורות לברך לא על שיטת ר"ת בלבד דהא התוס' והראשונים דחו כל הראיות אבל סמיכת הדורות בעיקר על דרך המאור שהעיד גדולי הראשונים דעתם דלנשים זה רשות דמצוה וכביאר הראב"ד בתו"כ דר"ל דנתנה מה"ת גם לנשים מצות עשה שהז"ג דרך רשות אבל אם מקיימים עשו גם הם מצוה מה"ת, וע"כ נהגו גם לברך כמשי"כ הרז"ה.

שו"ת להורות נתן חלק ו סימן לט

ע"ד אם ראוי לנשים לברך על ישיבה בסוכה.

(א) ראיתי בשו"ת דברי ישראל (או"ח סי' קצ"ז) להגה"צ מהר"ם וועלץ ז"ל, שהביא משו"ת מי יהודה (או"ח סי' ה'), ששמע כי רבינו החתם סופר ז"ל הקפיד על הנשים שלא ישבו בסוכה עיין שם. אולם בס' דרו"ז חתן סופר (או"ח שער הגדילים והכלאים פ"ג) הביא מה שאמרה לו אמו היא בתו של החת"ס ז"ל, שמעולם לא ראתה בבית אביה החת"ס שבירכו הנשים ברכת לישיב בסוכה עיין שם. ומשמע דישבו בסוכה אלא שלא בירכו. וכן כתב בס' מנהגי החת"ס (פ"ח י"א) שכל בניו ובנותיו חתניו וכלותיו אכלו עמו בסוכה כל ימי התג. וצריך טעם אמאי לא נהגו לברך לישיב בסוכה, שהרי נראה דעל שאר מצוות עשה שהזמן גרמא כגון לולב שפיר ברכו, ומאי שנא סוכה. ובס' ישועות יעקב (או"ח סי' תר"מ סק"א) כתב דבמקומו נהוגות נשים שלא לברך לישיב בסוכה אבל על לולב מברכין עיין שם, וצריך ביאור מאי שנא לולב בסוכה.

(ב) ובס' חתן סופר שם כתב טעם דנשים לא יברכו לישיב בסוכה, על פי מש"כ האגור שנשים לא יברכו על ציצית משום שאינו חובת גברא, והובא ברמ"א או"ח (סי' י"ז ס"ב), וכתב הטו"ז שם הטעם דכיון דליכא חיוב לברך בגד ד' כנפות עם ציצית, אלא שאם יש לו בגד ד' כנפות חייב בציצית לכן לא יכנסו נשים במצוה זו. וכמו כן בסוכה דמלבד הלילה הראשון ליכא חיוב, אלא שאם רוצה לאכול הרי הוא צריך לאכול בסוכה, משום הכי לא הנהיגו בנשים לברך לישיב בסוכה עכ"ד. וכיוצא בזה כתב בשו"ת שואל ומשיב (מהדורא תניא ח"ב סי' ח') לחלק בין סוכה לשאר מצוות, והביאו בשו"ת מי יהודה שם. אולם הלא מבואר בתוס' חולין (ק"ב) דנשים מברכות גם על סוכה לדעת ר"ת, א"כ אגן דסמכינן על ר"ת, אמאי לא יברכו גם על סוכה.

(ו) ובדרך אחרת נלע"ד לומר טעם שאין נשים מברכות על סוכה ואף שמברכות על שאר מצ"ע שהזמן גרמן, דהנה נראה שאשה שמברכת על מצ"ע שהזמן גרמא הרי קיבלה על עצמה חיוב קיום מצוה זו, ואיכא עליה גדר לקיימה דלא גרע משאר מנהג טוב שאם נהג כן הרי עליה כבוד - עיין רמ"א יו"ד (סי' רי"ג ס"ב) וש"ך שם (סק"ז), ובשו"ע שם (סי' רי"ד) - וא"כ כשמברכת אשר קדשנו במצותיו וצונו לישיב בסוכה, הרי קיבלה על עצמה מצות ישיבה בסוכה, שהרי כללה עצמה בכלל אלה שנתקדשו במצוות סוכה, ושוב אסורה לאכול חוץ לסוכה כל שבעה, שהרי קבלה עליה מצוה זו מדין גדר, ושנויה אנפשה חתיכא דאיסורא לאכול חוץ לסוכה. ומעתה בשלמא ללולב ושופר שפיר מברכות, דהא כשמברכת ונטלת לולב ושומעת קול שופר הרי כבר קיימה מצוותה ושפיר עבדא, אבל בסוכה אם תברך לישיב בסוכה, שוב אסורה לאכול חוץ לסוכה כל שבעה, שהרי קבלה עליה מצות ישיבה בסוכה. וכיון דנשים אינן מקפידות כל שבעה שלא לאכול חוץ לסוכה, ע"כ אין להן לברך כלל. ובשלמא בלולב שפיר מברכת, דאף אם יום אחד לא תברך לא עבדי איסורא, משום דבלולב איכא מצוה חדשה בכל יום וכמבואר בסוכה (מה ב) לולב דמפסקי לילות מימים כל יומא מצוה אפיה נפשיה הוא עיין שם, וע"כ אף שבירכות היום י"ל שלא קבלה עליה מצות לולב אלא להיום ולא למחר, משא"כ סוכה כל שבעה חד מצוה היא וכמבואר בסוכה שם דכולהו שבעה כחד יומא אריכא דמי ואין מצוה סוכה לחצאין, ואם יושב בסוכה כל הזמן ביום ולילה אינו מברך אלא ברכה אחת. ונמצא שאם קבלה עליה לקיים מצוה סוכה, הרי חל חיוב זה עליה כל שבעה, וכיון שנשים אינן נזהרות שלא לאכול חוץ לסוכה כל שבעה, לכן נהגו שלא לברך כלל, דאל"כ איסורא קעבדי אם תאכל חוץ לסוכה. ועוד יש לחלק דבלולב כשאני נטלת ליום מחרת איכא ביטול מצוה רק בשב ואל תעשה, אבל כשאוכלת חוץ לסוכה איכא ביטול מצוה בקום ועשה והחמירו טפי. וגם עפ"י סברא זו תתיישב הקושיא מתוס' חולין (ק"ב) שכתבו דנשים מברכות על סוכה, דודאי דרשית לברך אם תיזהר כל שבעה ימים שלא לאכול חוץ לסוכה.